

TTAKUN (H)ERRENKA

Sálvame pixka bat

E

z sobera kezkatu Uxue, ez baita “esnob” ttakun baten harira deitu didaten epite-
torik gogorrena.

Halere, ez pentsa, ez da hain erraza esnoba ez izatea. Behin batez Juan Carlos Fresnadillo-ren *Intruders* filma balekoa iruditut zitzaidala esatea otu zitzaidan eta txistuak, oihiak eta molde guztietako uhukaldiak jaso nituen. Birgaitze-plan gisara, Godard-en *Histoire(s) de cinéma* guztiak egon nintzen ikusten bi egunez loop moduan.

Ez dut batere gogorik Manuel Fragaz idazteko, ez dut uste Jose Luisek esan dituenetik landa gauza handirik esan dezakedanik, eta beraz, Uxueren hariari helduko diot.

Ez naiz ezertaz enteratzen. Badakit Marta del Castilloren kasua prentsa arrosa edo ezbeharren kazetaritzarekin lotzen dela, baina ez askoz gehiago. Ez zait batere interesatzen. Seguru batek baino gehiagok ez didala sinetsiko eta, berriz ere, esnobkeriatan ari naizela pentsatuko duela, baina egia da, ez da engainua. Daitort, izan nuen *Crónicas Marcianas* jarraitzen nuen garai bat, baina aspalditik bost axola zaizkit prentsa arrosa zein ezbehar hanpatuak. Akaso pertsona orok sentitzen omen dugun morborako behar hori, modu aski inkontzientean bada ere, euskal kultura munduko esamesa eta polemika txatxu etengabeekin aseko dut –Uxue Alberdik esan zuen gisara, “nork ez du behar *Sálvame* pixka bat”–, nahiz eta adiskide bati arrazoia eman behar diodan: aukeran nahiago originala, Marta del Castillo, alegia. Uxuek egindako konparazioa, haatik, ez da debaldekoa. Ez dakit zein kritikori irakurri nion Marcel Proust-en meritua *Denbora galduaren bilan*, besteak beste, esamesak literatura mailara goratzea izan zela. Direla Swann-en amodioak, direla Balbec-eko auzoen kontuak, liburuotako azaleko gaiak sarritan etxe-sailetako atari edo patioeta-

DANI BLANCO

Beñat Sarasola

Apalaza

Padroin

ko txutxu-mutxuak baino ez direla finean. Jane Austen-nobeletan ere badago horrelako zerbait, betiere Austen-en begirada zorrotz eta ezin zoliagotik iragazia.

Ez pentsa, nire txutxu-mutxuekiko autismo honek ere bere ordainak ditu. Elkar gehiegi ezagutzen ez duten lagunarte horietako

batean egotea egokitu zitzaidan duela aste gutxi. Konfidantza falta dela eta, gai eta interes komun gehiegi edukiko ez genituelakoan, trikimailu tipikoa baliatu genuen kalaka nola edo hala mantentze aldera –badakizue, isiltasuna baino gauza bortitzagorik ez da–. Ea 2011ko albiste garrantzitsuenak zeintzuk iruditzen zitzaizkigun. Batek Gadafi aipatu zuen, besteak Osama bin Laden, beste batek ETArek amaiera, eta halaxe jarraitu genuen geroz eta konfidantza handiagoz. Halako batean gutako batek Marta del Castilloren epaia aipatu zuen urteko gertakari garrantzitsuenen artean. Hari begiratu eta barrezka hasi nintzen brometan botatako komentarioa zelakoan. Oker nengoen. Serio-serio begiratu ninduen: “Zergatik egiten duzu barre? Zerk egin dizu halako grazia?”. Isil-isilik geratu ginen guztiok, eulien hegaldiak entzun ziren, kilkerren hotsak ere bai. Zorionez ez nuen ikusi, baina geratu zitzaidan aurpegia ikustekoa izango zen. “Ehh, zera... ez nekien epai hori hain garrantzitsua zenik”. “Hain garrantzitsua?” galdetu zidan erabakitasunez. “Esaiezu hori Martaren gurasoei. Ikusi nahiko nuke hainbesteko grazia egingo ote zizukeen zure alabari halako zerbait gertatuko balitzai”. Zer erantzun daiteke halakoetan? “Zelako fribolitate!” gaineratu zuen. Uste dut barkatu herabe bat ahoskatzeko gauza izan nintzela. “Ume bat dirudizu, heldugabe bat”, hori esatea besterik ez zitzaion falta izan. ■

« Halako batean gutako batek

Marta del Castilloren epaia aipatu zuen

urteko gertakari garrantzitsuenen artean.

Hari begiratu eta barrezka hasi nintzen

brometan botatako komentarioa zelakoan

»